

i langt højere Grad kunne virke gavnligt og hel- digt. Det vil jo være det høie Thing bekendt, at Bandsynsmandsinstitutionen nu bestaar af 2 Medlemmer, valgte i Kommunen og sorterende under Sogneraadets Formand, at den altsaa til en vis Grad staar under Formynderskab. Efter Lovforlaget derimod vil den komme til at staa som en særlig Institution med sit selvstændige Ansvar, og i Stedet for som tidligere at bestaa af to Medlemmer, vil den herefter komme til at bestaa af tre med en Formand valgt af sin Midte, og denne Kommission vil i vanskelige Spørgsmaal ifølge Vædringsforlaget under Nr. 18 være berettiget til at faae sagkyndig Hjælp tilkaldt. Jeg skulde mene, at den Dygtighed, som man maa sætte Pris paa, at en saadan Kommission er Indehaver af, i betydelig Grad vil være forøget fremfor, hvad Tilfældet var tidligere, naar den nu faar en saadan sagkyndig Hjælp at ty til. Dette bemærker jeg altsaa med Hensyn til den Dygtighed, som man maa ønske, at en saadan Kommission er Indehaver af; men der er en anden Side af Sagen, som man absolut ikke maa tabe af Sigte, og det er det Kjendskab, som de Mænd, en saadan Kommission bestaar af, have, dels Lokalkjendskabet til Terrainforholdene, med Hensyn til hvilke de skulle virke mæglende og eventuelt affige Kjendelser, og dels det personlige Kjendskab til de Beboere, som de skulle virke sammen med. Jeg mener saaledes, at der er langt større Sandsynlighed for, at denne Bandsynskommission, som vil komme til at tage Beslutning i den Kommune, hvor den hører hjemme, vil vide at tilvoeibringe Forlig mellem de vedkommende Parter, end for at Landvæsenkommissionen vil kunne gjøre det, der er fremmed for de Folk, som den skal mægle imellem, og som mulig ikke indgyder dem den Tillid, som de vilde kunne have til de Mænd, som ere Medlemmer af Bandsynskommissionen. Man maa jo huske paa, at Bandsynskommissionen bliver valgt af Sognets Beboere, hvorimod Landvæsenkommissionen kun frengaar halot af indirekte Valg af Sognets Mænd og saa langt ude, at man bør være sig for at tro, at den Befolkning, som skal modtage Landvæsenkommissionens Kjendelser, staar i samme Grad uden Tvivl og med den samme Tillidsfuldhed overfor den, som de vilde have til den her omtalte Bandsynskommission. At den ærede Landsthingsmand fra 5te Kreds (Ogenbøll) vilde komme til meget skarpt at kritiserer dette Vædringsforlag, har ikke undret mig; men det har forundret mig, at den ærede Landsthingsmand af den Slutning, som findes i Vædringsforlaget, har kunnet udbede, at den borttager det Meste af Vædringsforlagets Betydning, den Slutning nemlig, som siger, at Bandsynsmændene kun have Ret til at affige Kjendelse i de Tilfælde, hvor der ikke er Tale om, at nye Løb skulle graves. Jeg betvivler, at Landvæsenkommissionen har

høit større Ret end den, vi nu ønske at tillægge Bandsynsmandsinstitutionen, men i ethvert Tilfælde kunde jeg ikke ønske, at Bandsynsmændene skulde have større Ret, end vort Vædringsforlag angiver, thi hvor der er Tale om at regulere paa en saadan Maade, at der skal graves et helt nyt Løb, vilde det være en meget betænkkelig Sag at give Bandsynsmandsinstitutionen en Myndighed, til hvis rette Benyttelse der maa fordres den specielle tekniske Hjælp, som Landvæsenkommissionen ved Landvæseninspektøren er Indehaver af. I ethvert Tilfælde er imidlertid Spørgsmaalene om at grave helt nye Løb saa faa og ikke, som det ærede Medlem fra 5te Kreds mente, saa overordentlig mange, at det er en ganske lille Procent af det Antal Bandsager, ved hvilke Bandsynsmændene ville komme til at virke, saa denne Betænkkelighed kan ikke have saa Meget paa sig. Hvad jeg kan forstaa, er, at det synes, som om der fra en vis Side stræbes hen til at tage saa megen Myndighed bort fra de kommunale Bestillingsmænd som muligt, og at paalægge dem saa mange Byrder og saa meget Arbejde som muligt. Det er ikke den Vej, som jeg kunde ønske, at vi skulle gaa, thi hvor der er Byrder, bør der ogsaa være tilsvarende Rettigheder. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at, hvis man ikke vedtager dette Vædringsforlag under Nr. 18, vil man bortskære et af Lovforlagets 1ste Afsnits Hovedpunkter.

S. Pedersen: Efterat saa Mange have udtalt sig om det Spørgsmaal, som har givet mig Anledning til at forlange Ordet, skal jeg fatte mig kort, saa meget mere som min Stemme ikke er stærk nok, til at jeg kan tale ret længe. Det er navnlig de to Vædringsforlag om Bandsynsmandsinstitutionen, hvorom Forhandlingen har dreiet sig, og det er da nærmest Spørgsmaalet om, hvilket af disse to Forslag, der skal gives Fortrinet, man har behandlet. Af Vædringsforlagslisten vil det ses, hvilket Sted jeg har stillet mig paa, og jeg staar fremdeles der. Foruden de Grunde, som ere fremførte af min ærede Medforlagsstillere i Udvalget, skal jeg tillade mig at tilføie adskillige andre. Jeg tror ikke, at det stiller sig slet saa mørkt og truende med Vædringsforlaget under Nr. 18, som den ærede Landsthingsmand for 5te Kreds (Ogenbøll) mente, thi Fordivringen vil derved hverken blive større eller mindre end den, der bestaar i Dieblisset og ialtsald har bestaaet siden 1859. Naar man fra forskellige Sider er tilbøjelig til, dels indirekte og dels mere direkte, at udtale sin Mistillid til Bandsynsmandsinstitutionen og dens tilstræffelige Dygtighed til at magte de Spørgsmaal, der her blive henviste til dens Afgjørelse, saa skal jeg ikke strides med ærede Medlemmer derom, da jeg ikke tror, man kan overbevise hinanden synderligt; men jeg vil bede Dem om at